

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1330/2022
22.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА ПР, СТР „ЈЕЛЕН КОМЕРЦ“ Лесковац, чији је пуномоћник Зоран Пешић, адвокат у ... и Марија Такић, адвокат у ..., против тужене HALKBANK АД Београд, ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 5.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 1839/21 од 28.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 22. септембра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 1839/21 од 28.04.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 1839/21 од 28.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда 6Пж 1839/21 од 28.04.2022. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Чачку 5П 229/2020 од 15.01.2021. године, тако што је одбијен тужбени захтев да се утврди ништавост одредбе члана 7. Уговора о кредиту број .. партија .. од 14.09.2015. године и да се тужена обавезе да тужиљи плати 5.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.09.2015. године до исплате и да тужиљи накнади парнични трошак, те је обавезана тужиља да туженој накнади парнични трошак другостепеног поступка у износу од 7.800,00 динара.

Против другостепене пресуде тужиља изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиље, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом

изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Банка није дужна да посебно доказује структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита, наведеним у понуди коју је корисник кредита прихватио закључењем уговора о кредиту. У ситуацији у којој је тужена поступила на описани начин и тужили као кориснику кредита доставила понуду са прописаном садржином, нема њене несавесности, те тиме ни ништавости имовинског права уговореног у сопствену корист. Такође, у конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Тужба ради утврђења и исплате стеченог без основа поднета је дана 01.06.2020. године, а вредност предмета спора је износ од 5.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности, ревизија тужиле није дозвољена, по одредби члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић